

Ander werk van Mirjam van Beijsterveldt bij Clavis

*De avonturen van de Huunkvogel
De Huunkvogel en de supermuggen in Sweenjoland*

Ander werk van Ander werk van Madeleine van der Raad bij Clavis

*Sam krijgt een zusje
Naar de dierentuin
Naar het circus
Naar de camping
Naar het pretpark*

Mirjam van Beijsterveldt (tekst) & Madeleine van der Raad (illustraties)

Tips voor de verdrietige koe

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Trefw.: positief denken, verdrietig zijn, gelukkig zijn

NUR 281

ISBN 978 90 448 1989 2

D/2015/4124/064

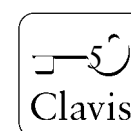
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

TIPS VOOR DE VERDRIETIGE KOE

Mirjam van Beijsterveldt
& Madeleine van der Raad

In een mistige hoek van het weiland, dicht bij het prikkeldraad, stond Victor beestjes te pikken van Carolina's rug. Aan zijn snavel voelde hij dauwdruppels en sprieten gras plakken. Hij genoot van de vroege morgen en van zijn smakelijke ontbijt.

Ineens vulde de rug van Carolina zich met lucht en bewoog hij naar boven. De rug zakte weer naar beneden toen de lucht eruit stroomde. 'Pfff', klonk het, alsof er een fietsband leegliep. Carolina de Koe slaakte een enorme zucht. En nog eens: 'Pfff.'

Victor hupte met zijn geel-witte vogellijf van de rug af en ging voor Carolina staan. Haar donkerbruine koeienogen keken triest. Haar natte, roze mondhoeken hingen in verdrietige bogen omlaag. 'Pfff', zuchtte Carolina weer. 'Ik voel me helemaal niet goed.'

'Wat is er dan? Ben je ziek?' vroeg Victor bezorgd. 'Steek je tong eens uit.'

Carolina stak haar tong uit.

'Zeg eens aaa.'

'Aaa.'

'Doe maar weer dicht. Daar is niks mis mee, gewoon een gezonde koeientong. Kijk me eens aan.'

Carolina deed het.

'Hmm ... tja ... Ik dacht het net al te zien. Je ogen ... Ze kijken niet helder. Volgens mij ... ben je verdrietig.'

'Dat klopt,' zei Carolina, 'ik ben vreselijk verdrietig.'

'Waarom? Heb je ruzie gemaakt? Is er iemand dood? Is je melk zuur?'

'Nee, ik heb geen ruzie gemaakt, er is niemand dood en mijn melk is niet zuur.'

'Hoe komt het dan dat je verdrietig bent?'

'Gewoon', zei de koe. 'Ik weet het niet. Gewoon.'

Victor vond het heel vervelend voor Carolina. Hij wist niet wat hij moest doen of zeggen om ervoor te zorgen dat de koe zich beter zou voelen. Hij besloot hulp te gaan zoeken. Misschien kon iemand wel tips geven. Tips om gelukkig te worden.

Eerst sprong de vogel even terug op de koe om zijn maag te vullen met vliegen en andere insecten. Hij wilde fit zijn en zonder honger vertrek-

ken. Hij kriebelde Carolina nog wat achter haar oren. Met zijn vogelpoten gaf hij een korte massage op de witte vlek boven haar linkerachterpoot. Misschien wordt ze daar blij van, dacht Victor. Maar opnieuw bewoog de koeienrug naar boven en beneden. ‘Pfff.’

Victor ging weer voor Carolina op het gras staan en zei: ‘Carolina, maak je geen zorgen. Ik ga hulp zoeken. We gaan ervoor zorgen dat je weer blij wordt. Carolina blij maken, dat is mijn missie.’

‘Missie?’

‘Een missie is een soort doel. Iets wat je heel graag wilt bereiken. En ik wil heel graag dat jij weer blij wordt. En ik zal álles doen om daarvoor te zorgen.’

‘Oké ... pfff ...’ reageerde Carolina.

Victor begreep dat het weinig uithaalde verder te praten met de verdrietige koe. Hij zei gedag en vloog naar het plein in het dorp.

‘Doehoei!’ riep Victor.

‘Pfff’, zuchtte de verdrietige koe.

2

Op het plein in het dorp zat meneer Meneer. Iedereen noemde hem zo, omdat niemand zijn naam kende. Met een glimlach op zijn gezicht was meneer Meneer naar de duiven aan het kijken.

‘Dag Victor,’ zei hij, toen de vogel naast hem neerstreek op het bankje, ‘hoe gaat het?’

‘Prima, meneer Meneer,’ antwoordde Victor, ‘ik heb lekker ontbeten en het is een mooie dag vandaag. De mist is opgetrokken en de hemel is stralend blauw.’

‘Zo is het’, knikte meneer Meneer.

Ze zaten een tijdje naast elkaar zonder iets te zeggen. Tussen de takken van de bomen door verscheen de zon.

‘Meneer Meneer, mag ik u iets vragen?’

‘Natuurlijk.’

‘Wat kun je doen als je verdrietig bent en weer blij wilt worden?’

‘Ben je verdrietig dan?’

‘Nee, ikzelf ben reuzeblij, maar Carolina de Koe is heel triest. Ze zucht de hele tijd van ‘pfff’. Haar ogen kijken niet helder en haar mondhoeken hangen naar beneden.’

‘O jee ...’

‘Tja ...’

‘Carolina woont nog wel in zo’n prettig deel van het weiland. Het gras is zo groen waar ze graast.’

‘Ja, en er groeien prachtige bloemen.’

‘En dan de boer die haar verzorgt en melkt ... een ontzettend brave man!’

Victor dacht even na en zei: ‘Maar volgens mij heeft ze al die dingen niet

in de gaten. Ze zíét dat gewoon allemaal niet ...'

'Nou, dan zou het goed voor haar zijn om eens rustig om zich heen te kijken. En dan net zo lang te kijken tot ze al die dingen wél ziet. Of in ieder geval een paar dingen. Dan wordt ze vast gelukkiger, en minder verdrietig.'

Victor haalde een schrift en een potlood tevoorschijn en vroeg: 'Kunt u dat hier even opschrijven, alstublieft? Wat u net zei. In weinig woorden, kort en duidelijk, als een tip?'

'Natuurlijk.'

Meneer Meneer schreef:

Kijk om je heen en zie de mooie dingen.

'Dat klinkt heel simpel, zie je. Maar voor sommigen is het toch best moeilijk.'

'Ik hoop dat het Carolina lukt.'

'Vast wel.'

'Ja, ik denk het ook.'

'De koeien uit haar kudde zijn enorm gezellige dames, en altijd aardig. Die willen haar zeker helpen, als het nodig is.'

'Vast wel', besloot Victor.

Het werd al wat warmer. De ijscoman reed langs met zijn kar en meneer Meneer en Victor kochten allebei een chocolade-ijsje.

Een buurvrouw van meneer Meneer liep langs en zei: 'Jongens toch, is het niet wat vroeg voor een ijsje?'

'Véél te vroeg,' zei meneer Meneer, terwijl hij nog een lik van zijn ijsje nam, 'maar mmm, wat lekker!'

'U ook een ijsje?' riep de ijscoman naar de buurvrouw.

'Ach ja ... waarom ook niet?' Ze gaf de man een euro en ging met een vanille-ijsje naast Victor en meneer Meneer op het bankje zitten.

'Zálig', zei ze.

'Hophophop!' hoorde Victor ineens. 'Hophophop!' Het geroep kwam vanaf het voetbalveld, dat achter de huizen van het plein lag.

'Wie hoor ik nou?' vroeg de vogel aan meneer Meneer.

'Je hoort Maria de Cavia', vertelde meneer Meneer. 'Zij moedigt haar man Carlos altijd aan, wanneer hij rondjes om de middenstip aan het rennen is.'

'Ze klinkt heel enthousiast.'

'Ja, dat is ze ook. En haar man is haast nóg enthousiaster.

Carlos de Cavia loopt altijd te glunderen.'

'Vooral als hij meespeelt met de wedstrijden van de voetbalclub', wist de buurvrouw.

'Misschien moet je eens met de cavia's gaan praten. Maria en Carlos zijn extreem blij beesten.'

'Dat is een goed idee.' Met zijn vleugel veegde Victor wat ijsresten van de veren rondom zijn snavel en hij stond op: 'Ik vlieg gelijk naar ze toe. Bedankt!' Al zwaaiend vloog hij over de huizen heen naar het voetbalveld.

'Doehoei!' riep meneer Meneer.

'Doehoei!' riepen de buurvrouw en de ijscoman.

'Doehoei!' riep Victor.

Carlos de Cavia had een hardloophesje aan. Met rode verf had hij er een grote 1 op geschilderd. Maria de Cavia, de vrouw van Carlos, stond op de zijlijn van het voetbalveld. ‘Hophophop!’ riep ze. ‘Hophophop!’ Carlos de Cavia liep rondjes om de middenstip. Hij begon met kleine rondjes en rende daarna steeds grotere.

De zweetdruppels vlogen van zijn kop. ‘Hophophop!’ schreeuwde Maria de Cavia. Steeds harder schreeuwde ze. Steeds harder trappelden Carlos’ korte pootjes over het veld. Harder en harder. Sneller en sneller, totdat ... hij puffend neerviel bij een van de cornervlaggen. ‘Pfff ... Héérlijk!’ hijgde hij. ‘Wat heb ik verrukkelijk gerend!’

Maria de Cavia holde naar hem toe met een bidon water. ‘Gloek gloek gloek’, dronk Carlos de Cavia gulzig. ‘Mmm, héérlijk!’

‘Wow, wat heb jij een ijzersterke conditie, zeg!’ zei Victor.

‘Jazeker,’ zei Carlos de Cavia, ‘ik ben erg fit, want ik train elke dag.’

‘Élke dag’, herhaalde Maria de Cavia. ‘Hij slaat nooit een dag over.’

‘Word je daar nooit moe van dan? Heb je wel altijd zín om zo hard te lopen?’

‘Soms eens een dag niet,’ gaf Carlos toe, ‘maar toch doe ik het dan. Spijt heb ik er nooit van, want bewegen is gezond. Bewegen maakt je blij.’

‘Zou je dat voor mij op willen schrijven?’

Victor legde zijn schrift op het voetbalveld. Carlos de Cavia schreef:

Bewegen is gezond. Bewegen maakt je blij.

‘Dank je voor de tip’, zei Victor. ‘Ik verzamel goede raad voor Carolina. Zij is een verdrietige koe’, legde hij uit. ‘De tips zijn bedoeld om haar weer gelukkig te maken. Jouw tip om meer te bewegen lijkt me een hele goeie. Jij ziet er in ieder geval blij uit.’

‘O ja, hij is blij, hoor!’ zei Maria de Cavia met stralende oogjes.

‘Vroeger was ik best vaak verdrietig. Tot ik op een ochtend dacht: genoeg, Cavia, kom je nest uit en ga hardlopen. Sindsdien ben ik een ander dier. Ik voel me stukken beter.’

Carlos plooide zijn voorste poten in de lucht en maakte vuistjes. Maria wees naar zijn spierballen.

‘Moet je zien!’

‘Jeetje ... je lijkt wel een bodybuilder’, zei Victor vol bewondering.

Carlos en Maria knikten trots.

‘Op zaterdag doet hij altijd mee aan de wedstrijden van de voetbalclub.

Hij speelt in het eerste elftal!’

‘Fantastisch!’ vond Victor.

‘Ja, absoluut’, zei Carlos, terwijl hij met een handdoek zweetdruppels van zijn snuit veegde.

‘Nou, ik zal Carolina de tip laten lezen’, beloofde Victor.

‘Doen, hoor!’ riep Maria.

‘Ja, ze moet mijn tip zeker lezen’, vond Carlos. ‘Hopelijk gaat ze dan gelijk meer bewegen.’

‘Ik hoop het echt’, zei zijn vrouw.

‘Waar vlieg je nu naartoe?’ vroeg Carlos aan de vogel.

‘Ik ga eens een kijkje nemen in de winkelstraat’, antwoordde Victor. ‘Daar is het altijd hartstikke druk. Er is vast wel iemand die me verder kan helpen.’

‘Dat geloof ik ook’, zei Maria.

‘Ik ook’, zei Carlos.

‘Succes!’ riepen beide cavia’s met hun duimpjes in de lucht.

‘Bedankt!’

‘Doehoei!’ zeiden Carlos en Maria de Cavia.

‘Doehoei!’ zei Victor en hij vloog naar de winkelstraat.